

Odjednom jutro

Jutarnji se krov ljeska u bljesku sunca,
ranjeni golub bježi po veži,
na vrata stala službena lica,
zaleprša preplašena ptica.

Dobro jutro, livado,
djetinjstvo pokošeno.

Ljiljana Matković-Vlašić

Posljednji potop

More potopi kopno
iz dna golo.

Život od borova i korova,
ognjeniji od ognja,
plamtio je plamenim poljima
i rastao veći i veći,
nebu okrenut moleći
zraka i svjetla više.

Na zemlji su padale kiše
i gmizali gvozdeni gmazovi,
stizali pakleni tigrovi,
klicali posljednji pirovi.

More je muku mučilo
sve do zgarišta.

Riječ se obrati u ništa.

Ljiljana Matković-Vlašić
1982.

Kaznit će te tvoje šutnje

u ovoj grobnici.
Nije vrijeme čekanja
dok kliću vojnici.
Kaznit će te plakanja
za milima
dok svijet pada
na trulim krilima.
Kaznit će te blago tvoje
u podrumima
dok svjetlo kriči
u mrtvim jutrima.

Ljiljana Matković-Vlašić
1982.

Preobrazba (2)

Obećasmo drukčiji biti:
pobjeda jedina
u prašini.
Ubija sredina i kobna manjina.
Susrećeš uvijek iste:
trome, pjane, site.
A svima zvona zvone.

U promjeni je svjetlo
za omrzle i promrzle,
dužnike i tužne uznike.

Obećasmo drukčiji biti
u tišini.
Netko kreće do vrha
i biva jedini.

Na prozoru ruža se ledeni.

Ljiljana Matković-Vlašić

Sabiranje

Pogled plovi poljem
gdje pokopah svoje
i snove i sjećanja
i mrtve i žive.
Ostade samo jezgra
čvrsta i pusta od boli,
oslonac jedini u samome sebi.

Ljiljana Matković-Vlašić

Sklupčan u sebi

gledaš čudne stvari:
zemlja u ognju glavinja
bez uporišta,
bujaju gubilišta
neke sude za ništa.

Samo ovo je tvoje vrijeme
zadnje i jedino.
Moćnici ga prodaju
jeftino, jeftino!

Ljiljana Matković-Vlašić
1982.

Posljednje vrijeme

Lijepo bi bilo da nekih riječi nema
koje ukleto nose naše živote,
da nekih zvijezda nema
koje utaman put taman osvijetle.
Sanjah
let ptice i slobodu
vidjeh
daljine, ceste i mrtve.
U ovo doba tužno
gubilišta se tiho gube
u dubini duše
Sitost troma i tusta
posrće stazom od cvijeća
i prisvaja svanuća
smionih mladića.

Neman gola golema
razgoljuje svijet od jučer.

Ljiljana Matković-Vlašić
1982.

Blaženi koji izvor svoj ljube

More im je svjetlost,
a ušće utočište.

Podimo stopama pustinjaka!

Naš zavičaj moćan i skriven čeka
osobenjake i jake da kriknu.

Ljiljana Matković-Vlašić

Život

I

Mora da proživjesmo život
u jednom jedinom danu
prepunom svega,
a ovo sada ništa drugo nije
doli vraćanje početku,
tiha pratnja uzaludnog bijega.

II

Već davno navikli na nevelike stvari,
skriveni u potajnom izvorištu,
živimo od krepke riječi
dok ruke prisno tijelo ištu.

III

Kad te mimoide i posljednja rijeka,
živote,
tražit ćeš jednu kap,
a ja na pješčanom sprudu
gledat ću tvoj rasap
kao da nisi moj.

Ljiljana Matković-Vlašić

Ima jedan izvor

za iskonsku radost,
jedan tajni žubor
za vedrinu
u mudrosti djetetova lica.

Mora jedan korijen biti
zagonetnih osmijeha
bezrazložnih i bez grijeha
bistrih kao život sam samcati.

Zaista na samom početku
bez tereta i znanja u čistom sažetku
radost raste iz ralja mraka
kao počelo bića i svijeta.

Ljiljana Matković-Vlašić

Na marginama

I

Boje imahu snagu mirisa.
Vrijeme bi čisti dar.
Ne utjelovi se ni glas ni pokret.
Samo muk radosni.

II

Oskvrnuta jasnost prijeti šutnjom.
Za došašće sve svijeće gorahu.
Savjest mirna od hladnoće umire.

III

Izreče li riječ bit, spasit će se očajnici.
Što ostaje po iščekivanju?
Dani prije i poslije.
I život podijeljen znači.

IV

Kad zaboli razmak bića,
odnekud će ptice doći
i kišama dati posljednju riječ.
O, što volim livade!
Valja nam u zagrljaj zgusnuti znakove.
Preliti se preko polja poput plodnog vala.

V

Neizrecivost jača od svega
zborit će kamenjem i dračom
u hodu poslušnom.
Uvijek preostaje nešto i nadanju.
Da bar jata prelete ovu ledinu!

Ljiljana Matković-Vlašić

Bože,

na zemlji mira nema u okrilju tvom.

Prilazimo, odstupamo,

ostajemo sami u mukama svojim.

Molitve naše kruže oko tebe.

Blizu smo i daleko.

Uvijek tako.

Ljiljana Matković-Vlašić

